

Arcane survolează și cartografiază foarte multe teritorii poetice. Uneori, *Arcane* e magie pură și se construiește strunind pocaluri, artefacte și ambrozie. Alteori, *Arcane* e acel sens abscons la care ajungem după foarte multe relecturi. Există și momente în care *Arcane* aduce poezia în tărâmul *geek*, unde imaginația guvernează peste faptul cotidian. Când intră în sfera tarotului, arcanele baleiază între călătoria spirituală și autoreferențialitatea care poate da naștere celor mai de impact versuri. *Arcane* încapsulează poezia sub formele sale variate: antologii tematice, debuturi surprinzătoare, reeditări îndelung așteptate și experimente care potentează epifanii literare.

Andrei Zbirnea

coord. CARMEN FLOREA

Pielea mea răcește lumea

André Ferenc • Cătălina Bălan
Ramona Boldizar • Elena Boldor
Lena Chilari • Teodora Coman
Andrei Dósa • Florin Dumitrescu
Diana Geacăr • Emanuel Guralivu
Emanuela Ignățoiu-Sora • Alexandru-Codruț Ivașcu
Alex Manta • Cătălina Matei
Vlad Mușat • Radu Nițescu
Bogdan-Alexandru Petcu • Ioana Podeanu
Angelica Stan • Diana Maria-Talida
Mihók Tamás • Ioana Vintilă

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Cuprins**CIMITIRUL PERCEPTIV**

Ramona Boldizar	9
Leii nu știu că rechinii există	11
Vedere selectivă.....	12
Un glitch în limb.....	13
Locul ăsta se deșertifică.....	14
Elena Boldor	15
lucruri pe care le-am observat în timpul valului de căldură.....	17
lucruri la care mă gândesc stând pe iarbă	19
când stau sub un copac mă simt mai puțin om.	21
am scris un poem pentru pământ și mi s-a părut lipsit de respect.....	22
Lena Chilari	25
toate aceste ecrane tâmpite goane nevoite.....	27
Teodora Coman	29
Vlad Mușat	37
plasă de țânțari	39
partea întunecată a lunii iulie.....	40
naturalețe.....	41
Radu Nițescu	43
I	45
II.....	46
III.....	49

CRONICI INDUSTRIALE & ANTROPOCEN

Andrei Dósa	53
Curge.....	55
Document 9.....	56
Este că.....	58
Florin Dumitrescu	59
Lyrics pentru RIT (o prefață).....	61
Gata.....	64
Apă limpede.....	66
Ferenc André	69
Pădurea interzisă.....	71
Curs de înot pentru pești.....	74
Ispita adâncului.....	76
Emanuel Guralivu	79
nu spera în blândețea fotosintezei.....	81
în ceața fotochimică.....	82
laudatio silvae.....	83
vatra dornei 31 oct 2024.....	84
haiku.....	85
Alex Manta	87
émulsion.....	89
expoziția.....	91
viitorul.....	93
exc.....	95
Ioana Vintilă	97
KL 99.....	
Moynak.....	101
Singapore.....	103

SEVA. PIELEA. MEMORIA

Cătălina Bălan	109
florile de dovleac.....	111
în loc de stomac o plantă carnivoră.....	112
hârtii de bomboane.....	113

Emanuela Ignățoiu-Sora	115
Pielea mea răcorește lumea.....	119
Angelica Stan	121
(la marginile recifului).....	123
(specii de melci).....	125
(știi că).....	126
(do not disturb).....	127
(haosul devine irezistibil).....	128
(Livada).....	129
Diana Maria-Talida	131
curioasă, hotărâtă, tristă.....	133
lumi moarte care se suprapun.....	135

ETICĂ & IERARHII ALE SUFERINȚEI

Diana Geacă	139
E rândul meu să tremur.....	141
În balconul cu aer cald.....	143
Să răspunzi mereu când te sun.....	144
Am fost copacul unei păsări.....	145
Plânsul pentru cel doborât.....	147
Alexandru Codruț Ivașcu	149
Koropokkuru.....	151
Koropokkuru și Ainu.....	153
Koropokkuru și Regele Șaman.....	155
Cătălina Matei	157
Itemi de asociere.....	159
manifest.....	161
Bogdan-Alexandru Petcu	165
Exponate.....	167
Ioana Podeanu	181
Tot ce nu-mi doresc de Anul Nou.....	183
Într-un univers ca o pată oarbă.....	184
Oreo, un iepure de pluș.....	185

Mihók Tamás	187
ecuator 2.0	189
geneza umanismului	190
post-contabilitate	191
decuplat de la server, în derivă	192

Leii nu știu că rechinii există

Spunem cuvinte cu a și trebuie să găsec unul care nu se termină cu m caut bricheta să aprind o lumânare parfumată mâna îmi tremură pe paharul din sticlă miroase a cafea îmi imaginez că mi-ar lua doar o secundă să-l izbesc de perete cioburi și dacă ceara întărită se va crăpa și dacă da în câte bucăți bricheta e pe marginea chiuvetei scapără fitilul prinde focul plasticul se încălzește armonie.

Împreună construim o lume mai bună
o consumăm

umplem goluri în moduri semnificative
neapărat materiale

after all *loneliness makes a man hollow.*

Prădătorul plonjează, iepurele ciulește urechile,
leii nu știu că rechinii există, sângele stropește
pământul,

celulele se micșorează în apa sărată, iar omul produce
între 30 și 100 de tone de gunoi într-o viață.

*

În 1999 mă pregăteam pentru sfârșitul lumii; caietul cu desene neterminate, apă rece direct din fântână. Gândul consolator că vom dispărea din orbită, un punctuleț care se suprimă până la non existență, iar noi nu simțim nimic. Am șase ani, nu știu ce înseamnă orbită, nu știu ce înseamnă non existență, nu știu ce înseamnă să nu simt nimic.

Vedere selectivă

Lucruri reciclabile: sticlele, dozele, borcanele,
ce mâncăm azi?

Lucruri biodegradabile: resturile de legume negătite,
părul, unghiile, corpul uman.

Evenimente unice cu potențial benefic: cenușa, zațul de
cafea, triada gigantă roșie-nebuloasă planetară-pitică albă,
dar și:

un star pop cu o amprență de carbon impresionantă
un lider mondial susține că nu există încălzire globală
o femeie se deghizează în tradwife cu un aragaz de
34.000

de dolari pe fundal

democrația se strecoară

desfac o cutie de plastic și-mi depun contribuția

1.2 grade Celsius, procentul cu care ni se vor usca buzele și

nu te teme vom fi toți aici,

nimicindu-ne.

Un glitch în limb

O anomalie în sistem –
curbează totalitatea
existenței, natura are nevoie doar de
o atingere productivă, o remodelare vitală.

Fără căldură – pielea vineție și rece
ca busuiocul de câmp, ca o vânăta coaptă
singurul care învață să facă troc eficient
și romantizează artificialul
life support is not supposed to happen
supraviețuiește pentru că *vrea și poate*
accede la starea de UberParasit
trăiește pe seama unui organism viu
îl exploatează până la autodistrugere.

Învață-l să pescuiască și va scoate toți peștii din lac;
când peștele se termină, are două opțiuni:

- a) repopulează lacul, face profit;
- b) seacă lacul și îl transformă în parcare subterană.

Timpul e o noțiune abstractă // ființa e o noțiune
abstractă // poluarea e o noțiune abstractă.

Era o zi obișnuită pe Terra
apoi am apărut noi.

Locul ăsta se deșertifică

O pisică moartă pe marginea șoselei sângele uscat corpul țepăn un băiat o mișcă cu un băț zâmbește e slab și înalt are ochii mici eu m-am îmbrăcat prea cald pentru mijlocul lui septembrie transpir miroase intens a capră în sat ciclul obișnuit din natură un praf de cruzime infantilă câteva case abuzive o mamă cu doar patru clase un copil de cinci ani care nu vorbește.

Între raftul cu brânză și batoane proteice mă gândesc la singura întrebare filosofică relevantă un pic mai specific decât mi-ar plăcea. Aleg brânza feta mai ieftină, batoane proteice la suprapreț și trei tipuri de supă instant; nu îmi lovesc capul de niciun zid. Mașina pornește, dau cu spatele fără vizibilitate, am geamurile murdare și demarez prostește; motorul huruie, miroase a ambreiaj ars.

Plâng la moartea copiilor din Palestina până la indiferență doomscrolling până nu-mi mai simt degetul stau zece secunde să văd clipul unui tată cu jumătate de față arsă

compostez toate resturile de legume
nu-l întreb pe chat gpt ce crede despre mine
am iluzia că am contribuit substanțial la
salvarea planetei și azi.

Elena Boldor (n.2000) trăiește în Amsterdam. A absolvit un master în Cognitive Science și a făcut cercetare în diverse laboratoare, unde a explorat emoțiile și preferințele oamenilor față de arta creată de oameni și de inteligența artificială. Sub îndrumarea Dr. Rebecca Chamberlain (Goldsmiths), a scris o teză despre dimensiunea spațială și estetică a spitalelor de psihiatrie. A publicat primul volum de poezie *traxx*, în 2021. Se vopsește singură din 2022 și acum este blondă. Primul lucru de care o să-ți vorbească dacă o s-o cunoști este Lucifer Rising a lui Kenneth Anger. E inspirată de cultura punk, ocultism, cinematografie, muzica industrială și power electronics.

lucruri pe care le-am observat în timpul valului de căldură

am citit că arborii vorbesc sub pământ, rădăcinile lor se împletesc cu rețele fungice, schimbând zahăr și avertismente, ca niște vecini. singurătatea aprinde aceeași parte a creierului ca durerea fizică – cortexul cingular luminează ca o rană. o simt cel mai mult în zilele în care cerul e prea albastru și nu am ochelarii de soare cu mine

ghețarii țin 70% din apa dulce a lumii. n-am mai plâns de săptămâni. ambele lucruri par nenaturale

căldura îi face pe oameni să se certe mai des. poate de asta ultima mea despărțire s-a întâmplat în iulie, cu ferestrele deschise. furtunile nu sparg niciodată tensiunea în filme, dar în viața reală jur că o fac: primul tunet și deodată te simți din nou om

confesiune: vreau ca iubirea să fie ca atunci când stai culcat în iarbă cu ochii închiși și vezi jocuri de lumină sub pleoape. confesiune: nu știu dacă aș recunoaște o pasăre dacă s-ar așeza pe umărul meu. confesiune: mi-e teamă că și eu, și lumea rămânem fără timp și nu știu pe care ar trebui să încerc să o salvez mai întâi

oamenii spun „atinge iarba“ ca și cum ar fi un leac. dar când ating iarba simt doar murdărie sub unghii. totuși poate e mai bine decât nimic. natura nu are treabă cu haosul meu, cu lipsa mea de ambiție, cu diminețile târzii. ea doar continuă să crească, în liniște

iubirea se simte ca un fenomen meteo îndepărtat: ceva ce ar putea veni dacă vântul se schimbă, dar probabil mă va ocoli, plouând altundeva. mă gândesc la relații ca la niște corturi mici ridicate într-o furtună. mi-aș dori unul. nu știu cum să-l construiesc

azi râul s-a mișcat încet. nu părea deloc îngrijorat

lucruri la care mă gândesc stând pe iarba

mi-am spus că o să petrec mai puțin timp online așa că sunt aici, privind norii:
unul seamănă cu o mână
altul cu un urs polar pe un ghețar care se topește
vreau să mă opresc din a vedea metafore peste tot
dar e automat, ca respirația
sau ca disprețul de sine

spun că vreau să trăiesc mai aproape de natură
dar tresar de fiecare dată când o albină se apropie
poate vreau doar natură aranjată frumos:
ca un parc național dintr-o carte poștală
ca o plantă dintr-un ghiveci frumos de ceramică
din aceea pe care o uzi când ai chef

m-am gândit să scriu fostului meu prieten să-i spun *mă simt singură*
dar asta ar fi ca și cum ai întinde cuiva
o pasăre muribundă
și i-ai cere să aibă grijă de ea

iarba e umedă și blugii mi se lipesc de piele
ar trebui să mă simt inconfortabil
dar parcă pământul mă ține pe loc
terapeuta mea a zis că trebuie să „mă conectez cu corpul“
dar corpul meu e o cameră de hotel
în care am stat prea mult și nu am bani s-o plătesc